

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

THEA GUANZONOVÁ

Zakázaná
láska

LIMETKA

Zakázaná
láská

THEA GUANZONOVÁ

Zakázaná láská

TATRAN

The background of the cover is white, featuring a decorative pattern of falling leaves. The leaves are rendered in a light grey color and are scattered across the page, with a higher concentration on the left side and bottom. The leaves vary in size and orientation, creating a sense of movement and depth.

Z anglického originálu Thea Guanzon: Tusk Love,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Random House Worlds,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC,
New York 2025,

preložila Barbora Vinczeová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5630. publikácia a 1. zväzok edície Limetka.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Jana Piroščáková

Jazyková redaktorka Ivana Fábryová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy, ktoré majú štavu

info@slovtatran.sk

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Gilmore's Glorious Goods LLC

Translation © Barbora Vinczeová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1891-7

Venujem Torrey, najväčšej fanúšičke dvojice Guinskar,
a Chloe, ktorá má doktorát z orkológie.

1. KAPITOLA

Guineverô

Lupiči ich prepadli uprostred noci a zabili všetkých strážcov. Guinevere sa chúlila v povoze a cez dieru v plachtovine sledovala plienenie zničeného tábora. Z nejakého dôvodu nedokázala myslieť na nič iné, len na mŕtvych strážcov. Od odchodu z Rextentrumu sa ich nestihla opýtať na mená a teraz ich už nikdy nezistí.

Boli piati, lebo jej rodičia si nemohli dovoliť viac. Cez rovnakú rozstrapkanú dieru videla, ako každý jeden padol za obeť meču alebo šípu. Výkriky hrôzy udusila v dlaniach. Jej rodičia tvrdili, že nie je vhodné rozprávať sa s najatými strážcami, preto sa s nimi nerozprávala. Mala však poznať mená mužov, ktorí za ňu položili životy.

Nezaslúžili si aspoň tolko?

Je zbytočné uvažovať nad tým, čo si mŕtvy zaslúžia. Hlások v jej hlave znel ako hrdelné praskanie ohňa, ktorý sa zahryzol do uhlíkov. Guinevere s ním s vypätím všetkých síl bojovala, no akoby potláčala kýchnutie. So slzami v očiach sa odplazila z provizórneho lôžka do kúta.

„Pozrite sa dnu!“ ozval sa príkry príkaz. Pravdepodobne ho vyštekol obrovský ork, ktorý viedol útok na čistinke a odsekol hlavu jednému zo strážcov rovnako obrovskou obojručnou sekerou. „Čo to tu máme?“

Guinevere sa tísila do kúta, až kým ju nezastavila drevená stena. Keď sa lupiči priblížili, Bart a Wart vystrašene funeli a nepokojne dupali v lesnom podraсте. Voly jej rodičov stáli priviazané o stromy pri povoze. Z celého srdca si priała, aby lupiči úbohým zvieratám neublížili. Bart a Wart to však pravdepodobne mali zrátané rovnako ako ona.

Nemáš to zrátané. Ohnivé paprče Teinidh z Pahreby nárekov prehľadávali spálené zákutia Guineverinej duše. Máš predsa mŕňa. Výpusť ma. Dovol' mi vzplanúť.

„Nie,“ šepła Guinevere a nahmatala za sebou veko truhlice z hruškového dreva. Uplynulé dni ju opatrne prepravovali po Jantárovej ceste spolu so zásobami a s tovarom, ktorý by jej rodičia predali, keby za nimi dorazila do prístavu v meste Nicodranas.

Oheň je zlý pán. Teinidh by zničila všetko v dosahu. Nemohla riskovať, že príde o truhlicu a jej vzácny obsah.

Guinevere sa snažila zachovať pokoj, preto sa pomaly a zhlboka nadýchla. Ducha požiaru lákali vypäté emócie. Keby len potlačila strach...

Tlmený mesačný svit, ktorý presvital do povozu, zmizol. Zastrela ho skupinka zvedavcov. Ich vodca bol ork. Guinevere si z diaľky všimla jeho obrovskú postavu zhrbenú nad ohňom. Založili ho strážcovia, aby premohli jesenný chlad. Zvyšní lupiči však boli ľudia v nakradnutej a nezladenej zbroji. Jeden z nich mal helmu celú od krvi. Guinevere si uvedomila, že patrila jednému z jej strážcov. Nechtiac sa striasla, ale muži si letmý záchvev všimli.

„Pozrimeže.“ Jeden z lupičov sa prižmúrenými očami zahľadel na dlhý, čipkovaný lem Guineverinej bielej hodvábnej nočnej košele. „Hotová princezná v celej svojej nádhere.“

„Pozrime sa, či má šperky,“ oduševnene sa k nemu pridala ďalší.

Nechala sa vyťahnúť z povozu. Bolo ich šesť. Nezaobchádzali s ňou šetrne a ramená jej posiali modrinami. Triasla sa ako osika a vyhábal sa pohľadu na telá mŕtvych strážcov roztrúsené po čistinke. Zúrivá a krvilačná Teinidh sa hádzala na mreže jej mysle.

Teraz, teraz, teraz! Kým nezostane len popol, ktorý vietor zaveje do Tal'Dorei a ešte ďalej!

Nie. Guinevere tuho zažmúrila oči. Prosím, nie. Nechcela zničiť truhlicu, ublížiť Bartovi a Wartovi a znášať výčitky rodičov, že situáciu zhoršila. Musím byť statočnejšia. Budem statočnejšia.

Strach jej však koloval v žilách ako oheň, ktorý stoj čo stoj hasila.

Lupiči ju ťahali od povozu k ich vodcovi, ale na polceste sa zastavili. Muž s krvavou helmou si totiž všimol jej tenkú striebornú retiazku, lebo sa od nej odrážali mesačné lúče.

„Stavím krk, že je to pravé striebro,“ zamyslel sa a on i ostatní muži ju obklúčili. Škerili sa a v očiach sa im zračila rovnaká chamtivosť.

„Čo vám to tak trvá, Symes?“ rozčuľoval sa ork nad pahrebou. „Prineste ju!“

„Počkaj, Lashak.“ Keď sa Symesove zasvinené prsty obtreli o Guineverin krk, zahryzla si do jazyka a potláčala výkrik hrôzy. Zmocnil sa retiazky a neohrabane ňou trhol. „Chceme vedieť, čo nám panička priniesla.“

Roztrhol náhrdelník a privesok vyslobodil spod živôtika nočnej košele. Bolo nad slnko jasnejšie, že lupiči očakávali akýsi cenný drahokam. Nechápavo hľadeli na to, čo zdobilo krehké očka retiazky v Symesovej ruke.

Išlo o maličkú vrabčiu lebku uprostred hniezda z hnedého peria s bielymi škvrnami. Navrchu vyvrtali dierku a lebku vyplnili hlinou zo spáleného lesa, kde sa narodila. Klíčila z nej papraď s vykrojenými lístkami, ktorú v drobnom domove bezpečne upevnili spleťtité strieborné uzly.

„Nepodobá sa na privesok princeznej,“ poznamenal jeden z lupičov a poškrabkal si bradu. „Vyzerá ako talizman divokých mágov...“

Zistia, čo je zač – možno sa ani nestihnú poriadne nadýchnuť. NePOCHYBNE ju zabijú, lebo nažive predstavuje priveľké nebezpečenstvo. *Občas si myslím, že by bolo lepšie, keby umrela*, povedal kedysi jej otec. Netušil, že Guinevere ho počuje.

Lepšie, keby umrela – ona však nechcela umrieť.

Ku Guineverinmu strachu sa pridala panika. Iskrila, rozhorela sa a vzbĺkla do výšin. Hrádza sa pretrhla. Lebka a perie talizmanu sa

chveli. Sčernená zem v ňom ju poháňala a živila nežiadanú moc. Keď pocítila, že spojenie s inou dimenziou zahorelo životom, v očiach jej vzbĺkli plamene.

Toto spojenie sa zrodilo v deň, keď prišla na svet ako uplakané čerenolíce dieťa. Po pôrode bola celá mokrá, ale les, cez ktorý jej rodičia prechádzali, práve ľahol popolom.

O dvadsať rokov neskôr sa ocitla v inom lese na druhej polovici kontinentu Wildemount a po jej boku sa objavila Teinidh. Týčila sa pri nej ako socha a jej telo z prepletených horiacich vetiev olizovali plamenné jazyky. Jej oči pripomínali krvavočervenú lávu a vlasy ohnivú korunu.

Lupiči na výjav prekvapene zízali a rýchlo sa dali na ústup. Bola to posledná vec, ktorú v živote urobili, ak nepočítame výkriky hrôzy, keď ich duch požiaru ošľahol príšernou červenakozlatistou vlnou. Do nočného vzduchu stúpala odporne sladkastý pach spáleného mäsa.

Kým skaza ustala, Guinevere sa neisto potácala uprostred kruhu na nepoznanie zuhoľnatených tiel. Teinidh sa vyparila, ale požiar nevyhasol. Chytilo sa aj lístie a podrast a plamene skákali z jedného stromu na druhý.

Vodca lupičov bol prídaleko na to, aby ho Teinidh zasiahla. Nedočiahla naňho. Zapustil korene na mieste a zízal na Guinevere. Odvrátila sa a utiekla, no nie do bezpečia, ale k vydeseným volom jej rodičov. Privolanie Teinidh ju vyčerpalo, ale zdvihla meč mŕtveho strážcu a pozbierala posledné zvyšky síl, aby prežila povraz, ktorý pútal Barta a Warta k plápolajúcim kmeňom.

Oba voly sa okamžite dali na útek s jediným cieľom – uniknúť pred peklom. Keď zmizli v temnote, Guinevere sa potkynala naspäť do povozu. Plamene sa k nemu zatiaľ nedostali a musela zachrániť truhlicu, ale vtom ju za rozviate vlasy schmatla mäsitá päšť.

Neznámy ju otočil s takou silou, až sa čudovala, že jej nevykrútil krk. Lashak zúrivo zreval, lebo všetci jeho muži pomreli, a rozohnal sa. Guinevere opustili zvyšky odvahy a zatvorila oči, aby sa pripravila na úder.

Ten však nepocítila.

Keď otvorila oči, z dlane vodcu lupičov veľkej ako lopata trčal šíp.

Ork bol rovnako zaskočený ako ona. Obaja celú večnosť hľadeli na strelu, ktorá prešla Lashakovou dlaňou ako nôž maslom.

Z tranzu ich vytrhol hlboký, zvučný a skrz-naskrz unudený hlas, ktorý prehlušil praskanie tlejúcich listov. „Prečo si nezačneš so seberovným?“

Lashak Guinevere odstrčil. Spadla vo chvíli, keď sa na čistinku dohnal vysoký, mohutný muž. Podoprela sa, aby naňho videla, a žmúрила do výšky, lebo v očiach ju štípal ostrý dym.

Mal hnedú tuniku zašpinenú od dlhého cestovania, deravé nohavice a ošúchané čižmy. Mesačný svit sa zachytával v jeho hustých čiernych vlasoch. Časť z nich si stiahol do neupraveného konského chvosta, ale zvyšok zostal rozpustený. Pár prameňov mu splývalo od vysokého čela až po ostré, nedbalo elegantné črty tváre, ktoré sa skrývali pod tmavou machovozelenou pokožkou. Plamene teplým svetlom ožiarili husté čierne obočie, hlboko posadené zlatisté oči a biele kly lemujúce prísnu krivku pier. V porovnaní s Lashakovými boli menšie, ako by mal čistokrvný ork, ale ostrosť im nechýbala.

Neznámy mal cez plece prehodený luk, ruky mu chránili plátové rukavice, a keď kráčal k Lashakovi, v každej držal šabľu. Mal skromný výstroj, ale sršala z neho pokojná istota, ktorá zmiernila Guineverin strach. Napadlo jej, že možno, iba možno – ju zachráni.

Vtom Lashak odlomil hrot šípu, drienok si vytiahol z dlane a bez mihnutia oka ho odhodil. Vystrel sa do plnej dvojmetrovej výšky a čelil protivníkovi. Rozohnal sa obojručnou sekerou väčšou ako obe šable dohromady a Guinevere zovrelo žalúdok. Uvedomila si, že žiadna záchrana sa nekoná.

„Seberovným?“ zopakoval Lashak s úškrnom. „Myslíš tým seba, polovičný?“

Neznámy prevrátil oči. „Také reči si nechaj pre zapadákovu, z ktorého ho si vyliezol, ale v Dwendaliane nie sme sto rokov za opicami.“

Guinevere prekvapene zažmurkala. Ako je možné, že sa nenechal vyvieť z miery? *Nenosí predsa ani brnenie.*

Lashak zúrivým bojovým výkrikom prelomil ticho a zaútočil. Neznámy úder bez námahy odrazil.

Guinevere vyrastala v peknom kamennom dome v štvrti Trblietavo v REXCENTRUME. Jej rodičia neboli urodzení, ale jediná dcéru vychovali ako skutočnú dámu. Nešetrili na najlepších šatách a učiteľoch, ani keď sa im míňali peniaze. Guinevere si dobre uvedomovala, že si kvôli nej odtrhali od úst, a zúfalo sa chcela vyhnúť ich kritike, preto zanietene študovala, chodila len tam, kam smela, priatelila sa iba so seberovnými alebo s vyššie postavenými ľuďmi a zámerne nikdy neporušila žiadne pravidlo. Jediná zvláštnosť, ktorej sa nevzdala, bol talizman od pustovníka z hlbín Cyrengreenu. Dokonca aj prostý povrázok pred piatimi rokmi len opatrne nahradila modernou striebornou retiazkou.

Veru tak, žila usporiadaný, bezstarostný život, ale teraz sa ocitla na kolenách v blate iba v nočnej košeli a hodvábných papučkách uprostred poľa mŕtvov a požiaru, ktorý spôsobila. Prvý raz v živote na vlastné oči uvidela násilie.

Najprv nedokázala posúdiť, kto má navrch. Obaja súperu robili možné aj nemožné, aby protivníka zabili. Desivá mela končatín a čepeľ cvendžala na pozadí pulzujúcej bordovej žiary nenásytných plameňov. Čím dlhšie však súboj sledovala, tým lepšie rozumela cyklu výpadov a ústupov. Podobal sa na krutý zložitý valčík a Guinevere si uvedomila, že Lashak je síce väčší a silnejší, ale jeho neznámy súper vyniká rýchlosťou a svižnosťou, dokonca aj umom.

Prekrížil obe šable nad hlavou, aby odrazil zvučný náraz Lashakovej sekery, potom uskočil z dosahu a naznačil ústup doprava. Lashak sa zahnal po mieste očakávaného dopadu, ale ukázalo sa, že neznámy blafoval. Rýchlo totiž zatočil doľava a protivníka napadol zozadu. Zakrivená čepeľ šable rozrezala Lashaka od pleca po bok.

Vodca lupičov zakvílil a zviezol sa na zem. Vo svetle mesačného svitu sa nad ním týčila hrozivá postava so zakrvavenými šablami a kamenným výrazom. Neznámy fľochol pohľadom po Guinevere. Oči mal vo svetle plameňov ako jantár...

Plamene!

Vyskočila na rovné nohy a okamžite zabudla na smrteľne zraneného Lashaka i neznámeho víťaza. Bez váhania nastúpila do povozu, hoci plachtovina už horela. Hustý dym ju dusil, kožu jej spaľovala nezne-

siteľná páľava, ale schmatla kapsu s najcennejším tovarom a druhou rukou schytila rúčku truhlice z hruškového dreva. Krôčik po krôčiku sa po štyroch teperila von, no drahocenný náklad bol ťažký a horiaci povoz opúšťala slimačím tempom.

Keď jej členky zomkol veľký pár rúk mocný ako okovy a nečakane ju vytiahol aj s nákladom, vydesene vykrikla.

Neznámy ju položil na zem a prikázal jej okamžite utiecť. Bez váhania ho poslúchla, ale sotva urobila dva ťažkopádne kroky, pokúsil sa vziať jej kapsu i truhlicu.

Držala ich ako kliešť.

„Pusť to,“ vyštekol.

Guinevere sa nezmohla na slovo, preto iba pokrútila hlavou.

Pozrel sa na ňu, ako keby nemala iba jednu, ale rovno dve hlavy.

Z neďalekého stromu sa zrútila rozhorená vetva, nakrmlila požiar a zmizla v jeho čelustiach. Plamene šľahali vyššie a vyššie. Nezostal čas na diskusiu. Cudzinec jej vytrhol truhlicu z rúk, strčil si ju pod ľavú pazuchu a potom schmatol Guinevere aj s kapsou a bez námahy si ju prehodil cez pravé plece.

Stalo sa to tak rýchlo, že nestačila ani žmurknúť. Upadla do šoku a nezmohla sa na odpor, iba kľúčovito zvierala kapsu, ako keby na ničom inom nezáležalo. Neznámy sa svižným tempom vydal do lesa a ona bezmocne sledovala zviňajúceho sa Lashaka i tábor v zajatí bor-dových a zlatistých kúdolov dymu.

2. KAPITOLA

Guineverô

*T*oto je pod ľudskú dôstojnosť, pomyslela si Guinevere, keď ju bojovník polork niesol temným lesom ako vrece zemiakov.

Po tráve kráčať istým, rýchlym krokom. Podrastom sa predieral, akoby prerážal vzduch. Čoskoro prešli takú diaľku, že požiar im zmizol z dohľadu. Jej ani truhlici ani raz nehrozil pád.

Nedokázala potlačiť obdiv k jeho neúnavnosti. Spomalil, až keď sa rozpršalo. Nikdy predtým sa dažďovým kvapkám na tvári nepotešila viac. Požiar uhasne. Nebude zodpovedná za vyhorenie celého lesa a navyše zachránila vzácny tovar a niekoľkonásobne vzácnejšiu truhlicu.

V podstate mala z pekla šťastie.

O POLHODINU BOLA GUINEVERE SKRZ-NASKRZ PRESVEDČENÁ, že v minulom živote zradila svoju krajinu a teraz si odpykáva boží trest.

Lialo ako z krhly. Bolo jej zima, do nitky premokla a hodvábné pa-

puče mala celé od blata. Keď nebezpečenstvo požiaru pominulo, neznámy ju zložil na zem a snáď celú večnosť kráčali v hrobovom tichu.

Oslovila by ho a aspoň by mu poďakovala za záchranu, ale od zimy drkotala zubami. Aj tak pri každom pohľade na jeho mohutnú postavu stratila odvahu. Týčil sa nad ňou ako obor.

„Je tam jaskyňa,“ náhle prelomil ticho a prekričal bičujúci dážď.

Odviedol ju k neveľkému otvoru v skalnatom zráze zarastenom machom. Vnútri zhodil truhlicu na zem a ona sa na ňu okamžite posadila. Hlúpo si namýšľala, že tam si bielu nočnú košeľu viac nezafúla. Pošúchala si dlane, aby sa zohriali, a zaplavil ju pocit vďaky za suché útočisko.

Neznámy na ňu z výšky hľadel a krčil sa pod nízkym stropom jaskyne. Nemohol sa vystrieť bez toho, aby si udrel hlavu. Na veľkú časť tváre mu dopadal tieň, ale zdalo sa jej, že sa mračí.

Guinevere netušila, čo povedať, a tak sa uchýlila k zdvorilostiam. Učítelia ju ubezpečili, že rozhovor o počasí je najlepší spôsob, ako prekonať rozpaky.

„Fessuran ako vyšitý, však, pane?“ ozvala sa nezáväzne, keď sa jej vrátil hlas. „Ani nepamätám, kedy sme tento rok mali podobnú sprchu...“

„O čom to, dočerta, melieš?“ zavrčal neznámy.

„O počasí,“ odvetila nástojčivo, ale trochu bezradne. „Lejaky a chladné večery sú predsa typické pre jesenný mesiac Fessuran...“

Keď si čupol a prehladal jej kapsu, zmĺkla. Zdalo sa, že aj v ťaživom prítmí jaskyne bez námahy rozozná, čo v nej je.

Na tvári sa mu na okamih objavili pochybnosti a opäť uprel pohľad na Guinevere.

„Šperky,“ povedal mierne priškrteným hlasom. „Čaše. Sošky.“

Guinevere netušila, prečo opisuje obsah kapsy. „Nerozumiem.“

„Myslel som si, že v nej máš jedlo. Načo si ju ťahala so sebou?“

„Ach, nie,“ odvetila natešene, keď prišla drobnému nedorozumeniu na koreň. „Nemohla som ju tam nechať, to ani náhodou, hoci v nej nemám jedlo, ale tovar.“

„Tovar,“ šepol polohlasom.

„Áno. Veci na predaj. Viete, moji rodičia sú obchodníci a mám sa s nimi stretnúť pri...“

Neznámy vyskočil na rovné nohy. Ozvalo sa hrozivé prasknutie, lebo hlavou narazil do stropu jaskyne. Hlasno zanádal a počúchal si temeno.

Guinevere nevedela, či ho karhať za nepekne slová, alebo sa ubezpečiť, že sa nezranil. Nestihla však ani jedno, ani druhé, lebo prehovoril hlasom, ktorý burácal v celej jaskyni.

„Takmer si zhorela do tla pre brošne?“ hulákal. „Takmer som umrel pre posraté poháre?“

Guinevere sa zamračila. „Náš tovar je mimoriadne kvalitný. Nepredávame odpad.“

Dlho sa na ňu zahľadel. Nevedno, čo uvidel, ale prešla ho chuť na hádku. Na znamenie ústupu zdvihol ruky. „Asi necestuješ často,“ poznamenal.

„Nie tak často, ako by som chcela,“ odvetila vyhýbavo. Pravda bola taká, že sa narodila v Cyrengreene a prvé tri roky života prežila s obchodnými karavánami. Jej rodičia sa potom usadili v Rexxentrume a odvtedy z Trblietava nevystrčila nos. V kútiku duše však nechcela, aby pred cudzincom vyzerala skrz-naskrz nescestovane.

Neznámy si vzdychol. „Keď som počul rozruch vo vašom tábore, nenapadlo mi vziať si moje zásoby. Pravdepodobne zhoreli na uhoľ.“

Guinevere posmutnela. Prišiel o všetky zásoby, lebo mu ich spálila. Zmocnil sa jej prenikavý pocit viny a zaliala ju taká hrôza, až si myslela, že Teinidh sa opäť driape na slobodu.

Neznámy však určite nevidel, že ducha požiaru vyvolala Guinevere, inak by ju predsa nezachránil a neuchýlil sa s ňou do tesnej jaskyne. Rozhodne by nechcel čeliť pojazdnej prírodnej katastrofe.

„Rozrobíme oheň,“ vyhlásil. „Menší. Musíme sa zohriať.“

Guinevere naprázdno preglgla. „Sú tu nejaké triesky?“ Ako zázrakom sa jej hlas takmer nechvel.

Neklamem, hovorila si nástojčivo. Dokonca nešlo ani o zamlčovanie. Teinidh predsa neovládala – prichádzala a odchádzala podľa vlastnej vôle.

Cudzinec na ňu opäť uprel znepokojivý pohľad a mlčky ukázal na truhlicu z hruškového dreva.

Dáma sa za každých okolností správa vyrovnane, ale Guinevere

v tom okamihu od hrôzy zapišťala. „Ani náhodou! Má nevyčísliteľnú hodnotu!“

Ruky jej vyleteli k ústam. Preriekla sa. Až v tej chvíli si uvedomila, že v jaskyni je s týmto mužom sama ako prst, že o ňom nič nevie a dokonca nepozná ani jeho meno.

Šklblo mu kútikom úst zasadených do ostro rezanej sánky. „Nie som ako tí grázli, ktorí ti pozabíjali strážcov a vyplienili tábor,“ ohradil sa chladne, „ale mám dôležitejšie veci na práci, ako niečo dokazovať. Neboj sa, slečinka, odídem, len čo sa vyčasí.“

S dupotom prešiel k vchodu jaskyne, prekrižil si ruky na hrudi, otočil sa jej chrbtom a zmeravel ako socha. Stál tam napätý ako struna a bolo jasné, že čaká na lepšie počasie. Len čo spadne posledná kvapka, vykročí do temnej noci.

Guinevere sa cítila príšerne. Za chrabrú záchranu života sa mu odplatila predsudkami, ale prečo? Pre neotesané správanie a neuhladený výzor? Čo na tom, keď porazil obra ako Lashak, hoci sa vôbec nemusel púšťať do bitky?

Opäť pomyslela na strážcov. Pri útoku lupičov mohli utiecť a zachrániť sa, ale namiesto toho ju bránili. Ona však nepoznala ani ich mená.

Pri chudobných sa musíš mať na pozore, Guinevere, hovorieval jej otec. Bez váhania sa vydajú na krivé chodníčky. Nedovoľ súcitu, aby ťa zaslepil. Človek, ktorý sa narodil do tvrdze, rozsieva tvrdzu na každom kroku. Výchovu neoklameš.

Otcovi nikdy neoponovala, lebo by sa pustil do opisu jej nedostatkov. Nebolo však pochyb, že teraz sa sama cítila ako zle vychovaný človek.

Zhlboka sa nadýchla a podišla k svojmu záchrancovi. Na pozadí kríkov zahalených temnotou a zamračenej daždivej noci vyzeral jeho profil ako z mramoru.

„Pane, nechcela som vás uraziť,“ pískla. „Veľmi som sa zľakla, preto som bola nesvoja, ale viem, že nie ste ako tí grázli.“ Neodpovedal a jeho mlčanie ju takmer odradilo, no vytrvala, lebo dáma pozná okamih, keď sa musí ospravedlniť. „Z celého srdca sa ospravedlňujem. Naozaj som vďačná, že ste ma zachránili. Prepáčte, že som k vám bola

nepříjemná. Prosím, nikam nechodte. Neznáš predstavu, že kvôli mne prídete o strechu nad hlavou.“

Uprel na ňu pohľad medovožltých očí a od hlavy po päty si ju premeral. Ani nedýchala.

A potom – zavrčal. V repertoári mužských prejavov súhlasu išlo o chladné, ale zmierlivé odpustenie, takže si vydýchla.

„Som Guinevere,“ dodala nasmelo, aby zakopala vojnovú sekeru.

Namiesto odpovede mlčal ako hrob.

Bez slova sa oprel o stenu jaskyne.

„Teraz je vhodná chvíľa, aby ste sa predstavili vy,“ povedala Guinevere trochu strojene a do tváre jej stúpila červeň.

Neznámy sa nikam neponáhľal. Prezeral si ju, akoby predstavovala nerozlúštiteľnú záhadu. Zdvihla bradu a prinútila sa zniesť jeho skúmový pohľad. Mykalo mu kútikom úst, akoby ho jej vzdorovitosť pobavila. V mesačnom svite sa zablysol jeden z jeho ostrých, malých tesákov.

„Oskar,“ prelomil ticho.

Po zvyšok večera nič iné nepovedal.

3. KAPITOLA

Oskar

Zobudil sa na svitaní ako obyčajne, a keď sa konečne odlepil od zablatenej zeme pri vchode jaskyne, zavrčal.

Vzal si tulec a šípy a obzrel sa. Pri pohľade na postavu schúlenú pri truhlici z hruškového dreva sa posmešne uškrnul. U boháčov si bol istý jedným – kým sa slečna Guinevere bude unúvať vstať, uplynie pár hodín.

Po včerajšku však bolo pochopiteľné, že potrebuje odpočinok.

Úškrn mu zmizol z tváre. Posmieval sa jej automaticky, lebo bežne pohrdal veľkomožnými páňmi a paniami, ktorí jeho sortou opovrhovali. Predpokladal, že Guinevere je z rovnakého cesta, lebo ho upodozrievala zo zámeru ukradnúť tú prekliatu truhlicu. Po jeho nezdvořilých slovách sa však pokorne a úprimne ospravedlnila.

Oskar sa rozhodol, že by k nej mohol byť milší.

Vydal sa na púť rannou hmlou hustou ako mlieko, aby našiel spálené pozostatky svojho tábora. Príjemne ho prekvapilo, že ničivú páľavu prežil aspoň jeden batoh. Nanešťastie to nebol ten, v ktorom mal jedlo

a vodu, také šťastie predsa nesadá na nos len tak hocikomu, ale jeho oblečenie i list od matkinho klanu v Boroftkrahe nezhorel.

Chcel sa ubezpečiť, že oheň ho vskutku nepoškodil, preto vytiahol ošúchaný papier z obálky a prečítal slová, ktoré si dávno vryl do pamäti. Išlo o pár strohých naškrabaných viet s červenou pečatou na spodku. Uprostred nej ceril zuby panter – symbol klanu Búrkových tesákov.

Smútime za Idun. Jej syn je u nás vítaný. Príd' čím skôr. Táto pečať Ti zabezpečí hladký prechod Divočinou.

Jeho matka nebola výrečná a zdalo sa, že jej príbuzní sú na tom rovnako. Vedel však, že úprimnosť im nechýba. Bol pre nich posledným spojivom s Idun a oni preňho tiež.

Oskar ticho zanaďával a stlačil si nos, aby potlačil štipľavý nával slz. Pálčivá bolesť z matkinej straty sa za posledných pár mesiacov zmenila na tlmený zármutok, ale občas ho premohla. Pri predstave, že ju už nikdy neuvidí, sa obnovila, akoby mu do rany nasypali soľ.

Vystrel sa a pomaly a premyslene potlačil smútok s rovnakým sebaovládaním, s akým sa budil pri brieždení.

Keď Oskar matku pochoval, neplytval časom a vrátil sa do služby u kováča, inak by ho tá horúca hlava vyhodila. Ani vtedy a už vonkoncom nie dnes si nemohol dovoliť trúchliť.

Čelil pálčivému problému.

KEĎ SA OSKAR VRÁTIL S RAŇAJKAMI a slnko vyšlo vysoko na oblohu, problém ešte spal.

Veru tak, Guinevere sa prebudila, až keď bol králik dozlatista upečený a rozvoniaval na ražni. Oskar ho postavil nad ohňom, ktorý rozložil pomocou suchého lístia, viac-menej suchých vetiev – napriek včerajšiemu dažďu nejaké našiel –, súdka s pušným prachom a nekončnými modlitieb.

Skláňal sa nad ražňom a jej nesmelé, pôvabné krôčiky skôr počul, než videl. Keď vykročila z jaskyne, pod smiešne nepraktickými hodvábnyimi papučkami praskali iba tie najtenšie konáriky.

„Dobré ráno,“ zavolala naňho slušným, spevavým hláskom zvučným ako striebro. „Niečo tu rozvoniava... och, šesť božstiev!“

Oskar zdvihol zrak.

Včera si nevšimol, ako Guinevere vyzerá, lebo mal plné ruky práce s jej záchranou, ale teraz ju pozorne vnímal. Bola nízka, mala hodvábnu medenú pokožku a vlasy, ktoré boli skôr strieborné než zlaté. Pripomínali mesačný svit. Vkusne ostrihaná ofina jej zakrývala čelo a kadere sa jej vlnili po chrbte ako strieborný vodopád. Srdcovitú tvár zdobili priveľké oči, priezračné ako krištál, ale neobvykle fialové.

Oplývala nadpozemskou, nedotknuteľnou krásou, o ktorej básnici básnia a ktorú hudobníci ospevujú, takže keď Oskar zablúdil pohľadom nižšie, trhlo ním.

Pravdupovediac, nebolo nič, čo vidieť nemohol. Dokonca ani blato a popol na dlhých rukávoch a leme nočnej košele, ktorý jej tancoval okolo členkov, neskryli skutočnosť, že jej odev je premočený a príliš tenký. Na každú krivku sa jej priam lepil.

Oskara premohla zmes nadpozemskej krásy a svetskej zmyselnosti. Cítil sa, akoby ho niekto udrel nákovou po hlave, preto mu až pridlhlo trvalo, kým si uvedomil, že Guinevere zaskočene zíza na upečeného a ochuteného králiku na ražni.

„Čo to je?“ šepla.

Zadíval sa na raňajky a ani za svet si nedokázal spomenúť na to, ako sa zver volá.

„Králik,“ zavrčal.

Uhasil oheň a odtrhol si kus mäsa. Nečakal, kým poriadne vychladne, a dýkou sa doň pustil. Zemitá pachuť ho páčila na jazyku, ale kým prežúval, nemusel zízať na svoju nechcenú spoločníčku.

Guinevere sa posadila oproti nemu. Kolená si slušne pritísla k sebe a nohy si uložila bokom. Vyzerala, že každú chvíľu upadne do mdlôb. Zaujímalo ho prečo. „Ešte si nejedla králiku?“

„J-jedla,“ zakoktala. „V guláši alebo paštété...“

Z porcelánových misiek, pomyslel si, a s príborom vykladaným dráhoukami, zo stola s vyššvanými obrusmi. Vrchný sluha ho možno vyrezal do tvaru labute, či to je už trápne? Slečna Guinevere v každom prípade dodnes nejedla čerstvo zarezaného králiku z ražna podávané-

ho na lesnom podraste po boku kováčskeho učňa, ktorý bol len o čosi lepší ako prostý kominár.

Oskarovi tieto myšlienky preblesli hlavou a beztak nedobrá nálada sa mu zhoršila. Odrezal štedrý kus kráľika a hovoril si, že v žiadnom prípade nevybral najmäkší kus mäsa. Vyzývavým gestom jej ho podal. Nenápadne sa poobzerala a on vedel – jednoducho to vedel –, že ak sa ho opýta na umývanie rúk pred jedlom, prasknú mu nervy.

Guinevere sa vystrela a vzala si králičí chrbát. Tvárila sa odhodlane, akoby kráčala na čele vojska, a Oskarov hnev vystriedalo pobavenie.

„Ďakujem, Oskar.“

Povedala to veľmi pekne. Rovnako pekne jedla. Hryzkala jedlo ako skutočná dáma na hostine a pri prežúvaní kráľika z ražňa uprostred lesa vôbec nepripomínala neupravenú obeť nájazdu lupičov. Vykrojené pery jemne zvierali kúsky mäsa a ružový jazyk rýchlo oblízal umastené končeky prstov.

Oskar na ňu bez žmurknutia zísal, potom si v duchu vynadal a zamračil sa.